Ομιλία εις την Ανάληψιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Μαΐου, 2012

Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ ἑορτή; Εἶναι σεπτὴ καὶ μεγάλη, ἀγαπητέ, καὶ ὑπερβαίνει τὸν ἀνθρώπινο νοῦ καὶ εἶναι ἀντάξια τῆς γενναιοδωρίας τοῦ Θεοῦ πού τὴν καθιέρωσε. Γιατί σήμερα ἔγινε συμφιλίωση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Σήμερα διαλύθηκε ἡ παλιὰ ἔχθρα καὶ τελείωσε ὁ μακροχρόνιος πόλεμος. Σήμερα ἐπανῆλθε κάποια θαυμάσια εἰρήνη πού ποτὲ δὲν τὴν περίμεναν προηγουμένως οἱ ἄνθρωποι. Γιατί ποιὸς θὰ ἔλπιζε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρόκειτο νὰ συμφιλιωθεῖ μὲ τὸν ἄνθρωπο; Ὄχι ἐπειδὴ ὁ Κύριος μισοῦσε τὸν ἄνθρωπο, ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ ὑπηρέτης ἦταν ἀδιάφορος· οὔτε ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἦταν σκληρός, ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ δοῦλος ἦταν ἀχάριστος.

Θέλεις νὰ μάθεις πῶς ἐξοργίσαμε αὐτὸν τὸν φιλάνθρωπο καὶ ἀγαθὸ Κύριό μας; Γιατί, πραγματικὰ, πρέπει νὰ μάθεις τὴν αἰτία τῆς προηγούμενης ἔχθρας μας, ὥστε, ὅταν δεῖς ὅτι μᾶς τίμησε, ἐνῶ ἤμασταν ἐχθροί του καὶ πολέμιοι, νὰ θαυμάσεις τὴ φιλανθρωπία αὐτοῦ πού μᾶς τίμησε, καὶ νὰ μὴ νομίσεις ὅτι ἀπὸ δικά μας κατορθώματα ἔγινε ἡ ἀλλαγή, καί, ἀφοῦ μάθεις τὸ μέγεθος τῆς χάρης του, νὰ μὴ σταματήσεις νὰ τὸν εὐχαριστεῖς διαρκῶς γιὰ τὶς πολλές του δωρεές. Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθεις, πῶς ἐξοργίσαμε τὸν Κύριό μας, τὸν φιλάνθρωπο, τὸν πράο, τὸν ἀγαθό, αὐτὸν πού ρυθμίζει τὰ πάντα γιὰ τὴ δική μας σωτηρία; Σκέφθηκε κάποτε νὰ ἐξαφανίσει ὁλοκληρωτικὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ τόσο ὀργίστηκε ἐναντίον μας, ὥστε νὰ μ�ς καταστρέψει μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἄγρια θηρία καὶ τὰ κατοικίδια ζῶα καὶ ὁλόκληρη τὴ γῆ.

Καὶ ἐὰν θέλεις, θὰ σοῦ δώσω νὰ ἀκούσεις καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόφαση· *«Γιατί θὰ ἐξαλείψω»*, λέγει ὁ Θεός, *«τὸν ἄνθρωπο πού δημιούργησα ἀπὸ τὸ πρόσωπο ὅλης τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ζῶα, γιατί μετανόησα πού δημιούργησα τὸν ἄνθρωπο».* Καὶ γιὰ νὰ μάθεις ὅτι δὲ μισοῦσε τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλά ἀποστρεφόταν τὴν κακία, αὐτὸς ποὺ εἶπε, ὅτι *«θὰ ἐξαλείψω τὸν ἄνθρωπο πού δημιούργησα ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς»,* λέγει στὸν ἄνθρωπο, *«Εἶναι καιρὸς κάθε ἄνθρωπος νὰ ἐπιστρέψει σέ μένα».* Ἐὰν ὅμως μισοῦσε τὸν ἄνθρωπο, δὲν θὰ συζητοῦσε μαζί του. Τώρα ὅμως τὸν βλέπεις νὰ μὴ θέλει νὰ κάμει αὐτό, τὸ ὁποῖο ἀπείλησε νὰ κάμει, ἀλλά καὶ νὰ δικαιολογεῖται ὁ Κύριος στὸ δοῦλο καὶ νὰ συζητᾶ σὰν μὲ ἰσότιμο φίλο καὶ νὰ λέγει

τὶς αἰτίες τῆς καταστροφῆς πού πρόκειται νὰ γίνει, ὄχι γιὰ νὰ μάθει τὶς αἰτίες ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά, ἀφοῦ τὶς πεῖ στοὺς ἄλλους, νὰ τοὺς κάμει πιὸ συνετούς. Ἀλλ’, ὅπως ἔλεγα προηγουμένως, τόσο ἄσχημα ἔπραττε στὴν ἀρχή τὸ ἀνθρώπινο γένος, ὥστε κινδύνευσε νὰ χαθεῖ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γῆ .

Ἀλλ’ ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι φανήκαμε ἀνάξιοι γιὰ τὴ γῆ, σήμερα ἀνεβήκαμε στοὺς οὐρανούς· ἐμεῖς πού δὲν ἤμασταν ἄξιοι νὰ ἐξουσιάσουμε τὴ γῆ, ἀνεβήκαμε στὴν οὐράνια βασιλεία, ξεπεράσαμε τοὺς οὐρανούς, ἀγγίξαμε τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ γένος, πού γι’ αὐτὸ φύλαγαν τὸν παράδεισο τὰ Χερουβίμ, σήμερα κάθεται ψηλότερα ἀπὸ τὰ Χερουβίμ. Ἀλλά πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ καὶ μεγάλο; πῶς ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, οἱ ὁποῖοι φανήκαμε ἀνάξιοι ἐπάνω στὴ γῆ καὶ χάσαμε τὴν ἐξουσία σ’ αὐτήν, ὁδηγηθήκαμε σὲ τόσο μεγάλο ὕψος; πῶς καταργήθηκε ὁ πόλεμος; πῶς ἐξαφανίσθηκε ἡ ὀργή; Πῶς; Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ θαυμαστό, ὅτι δηλαδὴ ὄχι ἐπειδὴ παρακαλέσαμε ἐμεῖς πού ἄδικα ὀργιζόμαστε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ’ ἐπειδὴ μᾶς παρακάλεσε αὐτός πού δίκαια ἀγανακτοῦσε, ἔτσι ἔγινε εἰρήνη. *«Στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ λοιπὸν παρακαλοῦμε, ἐπειδὴ στό πρόσωπό μας εἶναι ὁ Θεὸς πού παρακαλεῖ»*. Τί σημαίνει αὐτό; Αὐτὸς περιφρονήθηκε καὶ αὐτὸς παρακαλεῖ; Ναί, γιατί εἶναι Θεὸς καὶ γι’ αὐτό, ὡς φιλάνθρωπος πατέρας, παρακαλεῖ.

Καὶ πρόσεχε τί γίνεται. Μεσίτης εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού μᾶς παρακαλεῖ, δὲν εἶναι ἄνθρωπος, οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἀρχάγγελος, οὔτε κανένας ἀπό τούς ὑπηρέτες του. Καὶ τί κάνει ὁ μεσίτης; Τὴ δουλειὰ τοῦ μεσίτη. Ὅπως δηλαδὴ, ὅταν δύο ἄνθρωποι μισοῦνται μεταξύ τους καὶ δὲν θέλουν νὰ συμφιλιωθοῦν, κάποιος ἄλλος, ἀφοῦ ἔλθει καὶ μπεῖ ἀνάμεσά τους, διαλύει τὴν ἔχθρα τους, ἔτσι ἔκαμε καὶ ὁ Χριστός. Ὁ Θεὸς ἦταν ὀργισμένος ἐναντίον μας, ἐμεῖς μισούσαμε τὸν Θεό, τὸν φιλάνθρωπο Κύριο· ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ μπῆκε στὴ μέση, συμφιλίωσε τὰ δύο μέρη. Καὶ πῶς μπῆκε στὴ μέση; Δέχθηκε ἐκεῖνος τὴν τιμωρία πού ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλει σ’ ἐμᾶς ὁ Πατέρας· καὶ ὑπέμεινε τὴν τιμωρία αὐτὴ καὶ τὶς προσβολὲς τῶν ἀνθρώπων. Θέλεις νὰ μάθεις πῶς τὰ δέχθηκε αὐτὰ τὰ δύο; *«Ὁ Χριστός»*, λέγει ὁ Παῦλος, *«μᾶς ἐξαγόρασε ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου, μὲ τὸ νὰ γίνει ὁ ἴδιος γιὰ χάρη μας κατάρα».*

Εἶδες πῶς δέχθηκε τὴν τιμωρία πού ἐπιβλήθηκε ἀπό τούς οὐρανούς; Πρόσεχε πῶς ὑπέμεινε καὶ τὶς προσβολὲς πού τοῦ ἔκαμαν οἱ ἄνθρωποι· *«Οἱ προσβολὲς ἐκείνων πού σὲ πρόσβαλλαν»*, λέγει, *«ἔπεσαν ἐπάνω μου»*. Εἶδες πῶς ἐξαφάνισε τὴν ἔχθρα; Καί πῶς δέν σταμάτησε νὰ κάνει τὰ πάντα καὶ νὰ παθαίνει καὶ νὰ φροντίζει, ὥσπου ἀνέβασε κοντὰ στὸν Θεὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ ἀντίπαλό του καὶ τὸν ἔκαμε φίλο του; καὶ αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἡ βάση εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα, γιατί, ἀφοῦ πῆρε κάτι ἐκλεκτὸ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἔτσι ἀκριβῶς τὸ πρόσφερε στὸν Θεό. Καὶ αὐτὸ πού γίνεται στὰ χωράφια πού εἶναι σπαρμένα μὲ σιτάρι, –ὅταν κάποιος πάρει λίγα στάχυα καὶ κάμει ἕνα μικρὸ δεμάτι καὶ τὸ προσφέρει στὸν Θεό, Ἐκεῖνος εὐλογεῖ μὲ τὸ μικρὸ δεμάτι ὅλο τὸ χωράφι– αὐτὸ ἔκαμε καὶ ὁ Χριστός. Μ’ ἐκεῖνο τὸ ἕνα σῶμα καὶ τὴν ἐκλεκτὴ προσφορὰ ἔκαμε νὰ εὐλογηθεῖ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἀλλά γιατί δὲν ἀνέβασε στοὺς οὐρανοὺς ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος; Γιατί δὲν εἶναι αὐτὸ προσφορά, ἐὰν δηλαδὴ προσφέρει κάποιος τὸ σύνολο, ἀλλά ἂν κάποιος, ἀφοῦ προσφέρει ἕνα μικρὸ μέρος, κάμει μὲ αὐτὸ νὰ εὐλογηθεῖ τὸ σύνολο. Ἀλλ᾽ ὅμως, θὰ πεῖ κάποιος, ἐὰν ἦταν προσφορά, ἔπρεπε νὰ προσφέρει τὸν πρωτόπλαστο, γιατί ἀπαρχὴ σημαίνει νὰ προσφέρεται ἐκεῖνο πού γεννήθηκε πρῶτο, ἐκεῖνο πού βλάστησε πρῶτο. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀπαρχή, ἀγαπητέ, ἐὰν προσφέρουμε τὸν πρῶτο καρπὸ ἔστω καὶ ἂν εἶναι χαλασμένος καὶ ἄρρωστος, ἀλλά ἐὰν προσφέρουμε τὸν ἐκλεκτὸ καρπό. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ καρπός ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἁμαρτία, γι᾽ αὐτὸ δὲν προσφέρθηκε, ἂν καὶ δημιουργήθηκε πρῶτος. Ἀλλά αὐτὸς ἦταν ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, γι᾽ αὐτὸ καὶ προσφέρθηκε, ἂν καὶ γεννήθηκε ἀργότερα. Γιατί αὐτό θα πεῖ ἀπαρχή.

3. Καὶ γιὰ νὰ μάθεις, ὅτι δὲν εἶναι ὁ πρῶτος καρπὸς πού ὡριμάζει ἡ ἐκλεκτὴ προσφορά, ἀλλά ὁ ἐξαιρετικὸς καὶ ἐκεῖνος πού εἶναι καλῆς ποιότητας καὶ πού ὡρίμασε ὅσο ἔπρεπε, θὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπόδειξη ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή. *«Ἐὰν μπεῖς»,* λέγει πρὸς τὸν λαὸ ὁ Μωυσῆς, *«στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, τὴν ὁποία σοῦ δίνει ὁ Κύριος ὁ Θεός σου, καὶ φυτέψεις σ᾽ αὐτὴν κάθε καρποφόρο δένδρο, τρία χρόνια δὲν θὰ θεωρεῖς καθαρὸ τὸν καρπό του, καί τὸν τέταρτο χρόνο θὰ εἶναι ὁ καρπὸς του κατάλληλος γιὰ προσφορά του στὸν Κύριο».* Ἐὰν ὅμως ἦταν ἐκλεκτὴ προσφορὰ ὁ πρῶτος καρπός, ὁ καρπὸς δηλαδὴ πού γίνεται τὸν πρῶτο χρόνο, αὐτὸν ἔπρεπε νὰ προσφέρει στὸν Κύριο. Τώρα ὅμως λέγει, *«τρία χρόνια δὲν θὰ θεωρεῖς καθαρὸ τὸν καρπό του»,* ἀλλά θὰ τὸν ἀφήσεις, γιατί τὸ δένδρο εἶναι χαλασμένο, γιατί ὁ καρπὸς εἶναι ἄρρωστος, γιατί δὲν εἶναι ὥριμος. Τὸν τέταρτο χρόνο ὅμως, λέγει, *«θὰ εἶναι κατάλληλος γιὰ τὸν Κύριο».*

Καὶ πρόσεχε τὴ σοφία τοῦ νομοθέτη. Δὲν τὸν ἀφήνει νὰ φάγει, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσει αὐτὸς τὸν καρπὸ πρὶν ἀπὸ τὸν Θεό. Οὔτε τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸν προσφέρει, γιὰ νὰ μὴν τὸν προσφέρει πρόωρα στὸν Κύριο. Ἀλλά λέγει: Ἄφησέ τον, γιατί εἶναι ὁ πρῶτος, καὶ μὴ τὸν προσφέρεις, γιατί εἶναι ἀνάξιος νὰ τιμήσει τὸν Θεό. Βλέπεις ὅτι δὲν εἶναι ἐκλεκτὴ προφορὰ ὁ πρῶτος καρπός, ἀλλά ὁ ἐξαιρετικός; Καὶ αὐτὰ τὰ εἴπαμε γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα πού πρόσφερε ὁ Χριστὸς στὸν Πατέρα. Πρόσφερε λοιπὸν στὸν Πατέρα τὴν ἐκλεκτὴ προσφορὰ τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Καὶ τόσο θαύμασε τὸ δῶρο ὁ Πατέρας, καὶ γιατί εἶχε ἀξία ἐκεῖνος πού τὸ πρόσφερε καὶ γιατί ἡ προσφορὰ ἦταν ἀμόλυντη, ὥστε τὸ δέχτηκε στὰ χέρια του καὶ τὸ τοποθέτησε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε: *«Κάθισε στὰ δεξιά μου».* Σὲ ποιὰ φύση εἶπε ὁ Θεός, *«Κάθισε στὰ δεξιά μου»;* Σ᾽ ἐκείνη πού ἄκουσε, «χῶμα εἶσαι καὶ στὸ χῶμα. θά, γυρίσεις.

Δὲν ἦταν λοιπὸν ἀρκετὸ ὅτι ἀνέβηκε πάνω ἀπό τούς οὐρανούς; δὲν ἦταν λοιπὸν ἀρκετὸ ὅτι στάθηκε μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους; δὲν ἦταν ἀνυπολόγιστη καὶ αὐτὴ ἡ τιμή; Ὅμως ξεπέρασε τοὺς ἀγγέλους, προσπέρασε τοὺς ἀρχαγγέλους, ξεπέρασε τὰ Χερουβίμ, ἀνέβηκε ψηλότερα ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πέρασε πάνω ἀπὸ τὶς ἀρχές, δὲν στάθηκε πουθενά, μέχρι πού πλησίασε τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Δὲν βλέπεις αὐτὴν τὴν

ἀπόσταση ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ; Καλύτερα ὅμως ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ κάτω. Δὲν βλέπεις πόση εἶναι ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἅδη μέχρι τὴ γῆ; καὶ ἀπὸ τὴ γῆ πάλι μέχρι τὸν οὐρανό; καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μέχρι τὸν ψηλότερο οὐρανό; καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον μέχρι τοὺς ἀγγέλους, τοὺς ἀρχαγγέλους, τὶς οὐράνιες δυνάμεις καὶ μέχρι σ' αὐτὸν τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ; Σ' αὐτὴν ὅλη τὴν ἀπόσταση καὶ σ' αὐτὸ τὸ ὕψος ἀνέβασε τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Πρόσεχε ποῦ βρισκόταν κάτω καὶ ποῦ ἀνέβηκε. Δὲν ὑπῆρχε κατώτερο σημεῖο νὰ κατεβεῖ, ἀπὸ ἐκεῖνο πού κατέβηκε ὁ ἄνθρωπος, οὔτε ψηλότερο ν' ἀνεβεῖ, ἀπὸ ἐκεῖνο πού τὸν ἀνέβασε πάλι ὁ Ἰησοῦς. Καὶ αὐτὰ δηλώνοντας ὁ Παῦλος ἔλεγε: *«Ἐκεῖνος πού κατέβηκε, ὁ ἴδιος καὶ ἀνέβηκε»*. Καὶ ποῦ κατέβηκε; *«Στὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς»*, καὶ ἀνέβηκε πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς οὐρανούς. Μάθε ποιὸς ἀνέβηκε καὶ ποιὰ ἦταν ἡ φύση του καὶ πῶς ἦταν πρὶν νὰ κατεβεῖ. Γιατί μ' εὐχαρίστηση ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν εὐτέλεια τοῦ ἀνθρώπινου γένους, γιὰ νὰ μάθω καλὰ τὴν τιμὴ πού μᾶς χάρισε ἡ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου. Ἤμαστε χῶμα καὶ σκόνη. Ἀλλά αὐτὸ σέ καμία περίπτωση δὲν ἦταν ἀξιοκατάκριτο, γιατί ἦταν ἀδυναμία τῆς φύσης μας. Συμπεριφερόμαστε πιὸ ἀνόητα ἀπὸ τὰ ζῶα. *«Ὁ ἄνθρωπος ἔγινε σὰν τὰ ἀνόητα ζῶα καὶ ἔγινε ὅμοιος μ' αὐτὰ»*. Τὸ νὰ γίνει ὅμως κανεὶς ὅμοιος μὲ τὰ ζῶα, εἶναι σὰν νὰ ἔγινε χειρότερος ἀπὸ αὐτά. Γιατί τὸ μὲν ζῶο ἀπὸ τὴ φύση του δὲν ἔχει λογικὸ καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ παραμένει στὴν κατάσταση αὐτὴ τῆς ἀλογίας, τὸ νὰ ξεπέσουμε ὅμως ἐμεῖς,πού μᾶς τίμησε ὁ Θεός μὲ λογικό, στὴν κατάσταση αὐτοῦ τοῦ παραλογισμοῦ, εἶναι ἔγκλημα τῆς δικῆς μας προαίρεσης. Συνεπῶς, ὅταν ἀκούσεις, ὅτι ἔγινε ὅμοιος μὲ τὰ ζῶα, μὴ νομίσεις ὅτι τὸ εἶπε αὐτὸ γιὰ νὰ δείξει πώς εἴμαστε ἴσοι μ' αὐτά, ἀλλά γιατί ἤθελε ν' ἀποδείξει πώς εἴμαστε χειρότεροι ἀπὸ αὐτά. Καὶ πραγματικὰ, γίναμε χειρότεροι καὶ πιὸ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὰ ζῶα, ὄχι ἐπειδὴ εἴμαστε ἄνθρωποι καὶ ξεπέσαμε ἐκεῖ, ἀλλά ἐπειδὴ φθάσαμε καὶ σὲ μεγαλύτερη ἀχαριστία. Καὶ αὐτὸ δηλώνοντας ὁ Ἠσαΐας ἔλεγε: *«Τὸ βόδι γνωρίζει τὸν κύριό του καὶ ὁ ὄνος τὸ παχνὶ τοῦ κυρίου του οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως δὲν γνωρίζουν ἐμένα»*. Ἀλλά ἂς μὴ ντρεπόμαστε γιὰ τὰ προηγούμενα. «Γιατί ὅπου πλήθυνε ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ δόθηκε πιὸ ἄφθονη ἡ χάρη».

Εἶδες πώς εἴμαστε πιὸ ἀνόητοι ἀπὸ τὰ ζῶα; Θέλεις νὰ δεῖς ὅτι εἴμαστε πιὸ ἀνόητοι καὶ ἀπὸ τὰ πουλιά; *«Τὰ τρυγόνια καὶ τὰ χελιδόνια καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ γνωρίζουν τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐρχομοῦ τους,· ὁ λαός μου ὅμως δὲ γνωρίζει τίς ἐπιθυμίες μου»*. Νὰ πού εἴμαστε πιὸ ἀνόητοι καὶ ἀπὸ τὰ γαϊδούρια καὶ ἀπὸ τὰ βόδια, καὶ ἀπὸ τὰ πουλιά, τὰ τρυγόνια καὶ τὰ χελιδόνια. Θέλεις νὰ μάθεις καὶ ἄλλη ἀνοησία μας; Μᾶς κάνει μαθητὲς τῶν μυρμηγκιῶν τόσο χάσαμε τὰ λογικὰ πού ἔχουμε ἀπὸ τὴ φύση μας. Γιατί λέγει: *«Πήγαινε στὸ μυρμήγκι καὶ προσπάθησε νὰ μιμηθεῖς τὴ μέθοδο ἐργασίας του»*. Γίναμε μαθητὲς τῶν μυρμηγκιῶν, ἐμεῖς πού δημιουργηθήκαμε σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ὅμως αἴτιος ὁ δημιουργός μας, ἀλλά ἐμεῖς πού ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὴν εἰκόνα.

Καὶ γιατί λέγω γιὰ τὰ μυρμήγκια; Γίναμε πιὸ ἀναίσθητοι καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες. Θέλεις

καὶ γι’ αὐτὸ νὰ σοῦ φέρω ἀπόδειξη; *«Ἀκοῦστε φαράγγια καὶ θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ζητήσει ἀπὸ τὸ λαὸ του ν’ ἀπολογηθεῖ»*. Τοὺς ἀνθρώπους δικάζεις καὶ καλεῖς τὰ θεμέλια τῆς γῆς; Ναί, λέγει· γιατί οἱ ἄνθρωποι εἶναι πιὸ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὰ θεμέλια τῆς γῆς. Ποιὰ λοιπὸν μεγαλύτερη κακία ζητᾶς ἀκόμη ὅταν εἴμαστε πιὸ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὰ γαϊδούρια, πιὸ ἀνόητοι ἀπὸ τὰ τρυγόνια, πιὸ ἄμυαλοι καὶ ἀπὸ τὰ μυρμήγκια, πιὸ ἀναίσθητοι καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες; Φαινόμαστε καὶ ἴσοι μὲ τὰ φίδια. *«Θυμώνουν»*, λέει, *«ὅταν τοὺς πεῖς ὅτι εἶναι ὅμοιοι μὲ τὰ φίδια· δηλητήριο ἀσπίδων ἔχουν μέσα στὸ στόμα τους»*. Καὶ τί χρειάζεται νὰ ποῦμε γιά τὴν ἀναισθησία τῶν ζώων, ὅταν εἶναι φανερὸ πώς ὀνομαζόμαστε καὶ παιδιὰ τοῦ ἴδιου τοῦ διαβόλου; Γιατί λέγει: *«Ἐσεῖς εἶστε παιδιὰ τοῦ διαβόλου».*

4. Ἀλλά ἐμεῖς οἱ ἀναίσθητοι καὶ ἀχάριστοι, οἱ ἀνόητοι, οἱ ποιὸ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὶς πέτρες, οἱ χειρότεροι ἀπ’ ὅλους, οἱ ἐλεεινοί, οἱ πιὸ τιποτένιοι -πῶς νὰ μιλήσω; τί νὰ πῶ; πῶς νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου αὐτὰ τὰ λόγια;- ἐμεῖς οἱ τιποτένιοι λοιπόν, οἱ πιὸ ἀσύνετοι ἀπ’ ὅλα, γίναμε σήμερα ἀνώτεροι ἀπ’ ὅλους. Σήμερα ἀπόλαυσαν οἱ ἄγγελοι ἐκεῖνο πού ποθοῦσαν ἀπὸ πολὺ καιρό. Σήμερα εἶδαν οἱ ἀρχάγγελοι ἐκεῖνο πού ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἐπιθυμοῦσαν, δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο νὰ λάμπει κοντὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, ν’ ἀστράφτει ἀπὸ ἀθάνατη δόξα καὶ ὀμορφιά. Γιατί αὐτὸ ποθοῦσαν ἀπὸ πολὺ καιρὸ οἱ ἄγγελοι, γιατί αὐτὸ ἐπιθυμοῦσαν ἀπὸ πολὺν καιρὸ οἱ ἀρχάγγελοι.

Πράγματι ἂν καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική τους, ὅμως χαίρονταν καὶ γιὰ τὰ δικά μας ἀγαθά, καί ὑπέφεραν ὅταν τιμωρηθήκαμε. Γιατί τὰ Χερουβὶμ, ἂν καὶ φύλαγαν τὸν παράδεισο, ὅμως ὑπέφεραν· καὶ ὅπως ἕνας ὑπηρέτης, ὅταν βρεῖ στὴ φυλακὴ κάποιο συνάδελφό του, τὸν φυλάγει βέβαια ἐπειδὴ τὸν πρόσταξε ὁ κύριος, ὑποφέρει ὅμως γι’ αὐτὸ πού γίνεται, ἀπὸ συμπάθεια γιὰ τὸ συνάδελφό του,· ἔτσι καὶ τὰ Χερουβὶμ ἀνέλαβαν βέβαια νὰ φυλάγουν τὸν παράδεισο, ὑπέφεραν ὅμως γιὰ τὴ φυλάκιση τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γιὰ νὰ μάθεις ὅτι ὑπέφεραν, θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀπό τούς ἀνθρώπους. Γιατί, ὅταν δεῖς ὅτι οἱ ἄνθρωποι συμπάσχουν γιὰ τοὺς συνανθρώπους τους, νὰ μὴν ἀμφιβάλλεις πιὰ γιὰ τὰ Χερουβίμ, γιατί οἱ δυνάμεις αὐτὲς εἶναι πιὸ φιλόστοργες ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ποιὸς λοιπὸν ἀπό τούς καλοὺς ἀνθρώπους δὲν πόνεσε, ὅταν τιμωροῦνται σύμφωνα μέ τό νόμο ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπὸ πάρα πολλὰ σφάλματά τους; Γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ παράδοξο, ὅτι, ἀφοῦ ἔμαθαν τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶδαν ὅτι ἐναντιώθηκαν στὸν Θεό, πόνεσαν οἱ ἄγγελοι. Ὁ Μωυσῆς πόνεσε μετὰ τὴν εἰδωλολατρία τῶν Ἰσραηλιτῶν, γι’ αὐτὸ καὶ ἔλεγε: *«Ἐάν τούς συγχωρήσεις τὴν ἁμαρτία, συγχώρησέ την. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωση, σβῆσε καὶ μένα ἀπὸ τὸ βιβλίο πού μὲ ἔγραψες»*. Τί σημαίνει αὐτό; Βλέπεις τὴν ἀσέβεια καὶ πονᾶς γι’ αὐτοὺς πού τιμωροῦνται; Γι’ αὐτὸ βέβαια πονῶ, λέγει, ἐπειδὴ τιμωροῦνται καὶ δίνουν ἀφορμὲς γιὰ δίκαιες τιμωρίες. Καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ, ὅταν εἶδε τὸν ἄγγελο νὰ ἐξολοθρεύει τοὺς ἀνθρώπους, φώναξε δυνατὰ καὶ θρήνησε καὶ εἶπε: *«Ἀλλοίμονο, Κύριε, γιατί ἐξολοθρεύεις τοὺς ὑπόλοιπους Ἰσραηλίτες»*; Καὶ ὁ Ἱερεμίας λέγει: *«Τιμώρησέ μας,*

Κύριε, ἀλλά ὕστερα ἀπὸ σκέψη καὶ ὄχι πάνω στὸ θυμό σου, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσεις πολὺ λίγους».

Ὁ μὲν Μωυσῆς λοιπὸν καὶ ὁ Ἰεζεκιὴλ καὶ ὁ Ἰερεμίας πονοῦν, οἱ δὲ δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ δὲν ὑπέφεραν καθόλου γιὰ τὰ δικά μας κακά; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογηθεῖ αὐτό; Ὅτι λοιπὸν θεωροῦν δικά τους τὰ δικά μας, μάθε πόση χαρὰ ἔδειξαν, ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ Κύριος συμφιλιώθηκε μαζί μας. Ἐὰν ὅμως δὲν πονοῦσαν προηγουμένως, δὲν θὰ χαίρονταν ἀργότερα· καὶ ὅτι χαίρονταν, εἶναι φανερὸ ἀπ' αὐτὰ πού λέγει ὁ Χριστός*: «Ὅτι θὰ εἶναι χαρὰ στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ γιὰ κάθε ἁμαρτωλὸ πού μετανοεῖ».* Ἐὰν ὅμως χαίρονται οἱ ἄγγελοι ὅταν βλέπουν ἕναν ἁμαρτωλὸ πού μετανοεῖ, σήμερα πού βλέπουν μὲ τὴν ἐκλεκτὴ προσφορὰ ν' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, πῶς δὲν θὰ ἔνιωθαν τὴ μεγαλύτερη χαρά;

Ἄκουσε ὅμως καὶ ἀπὸ ἀλλοῦ τὴ χαρὰ τῶν δυνάμεων τοῦ οὐρανοῦ γιὰ τὴ δική μας συμφιλίωση. Γιατί ὅταν γεννήθηκε μὲ ἀνθρώπινο σῶμα ὁ Κύριός μας, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι συμφιλιώθηκε πιὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους -γιατί δὲν θὰ κατέβαινε στὴ γῆ, ἂν δὲν συμφιλιωνόταν-, ἀφοῦ εἶδαν λοιπὸν αὐτὸ καὶ ἔστησαν χορὸ πάνω στὴ γῆ φώναζαν καὶ ἔλεγαν*:«Ἂς εἶναι δόξα στὸν Θεὸ στὰ ὕψιστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ, ἂς ὑπάρχει εἰρήνη στὴ γῆ καὶ ἀγαθὴ προαίρεση στοὺς ἀνθρώπους».* Καὶ γιὰ νὰ μάθεις, ὅτι γι' αὐτὸ δοξάζουν τὸν Θεό, ἐπειδὴ ἀπόλαυσε ἡ γῆ τὰ ἀγαθά, πρόσθεσαν καὶ τὴν αἰτία, λέγοντας*: «Ἂς ὑπάρχει εἰρήνη στὴ γῆ καὶ ἀγαθὴ προαίρεση στοὺς ἀνθρώπους»*, σ' αὐτοὺς πού ἦταν ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀχάριστοι. Εἶδες πῶς δοξάζουν τὸν Θεὸ γιὰ τὰ ξένα ἀγαθά; ἡ καλύτερα γιὰ τὰ δικά τους, γιατί θεωροῦν ὅτι εἶναι δικά τους τὰ δικά μας ἀγαθά. Θέλεις νὰ μάθεις, ὅτι χαίρονταν καὶ σκιρτοῦσαν καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δοῦν τὸν Κύριο ν' ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανούς; Ἄκουσε τὸν Χριστὸ πού λέγει, ὅτι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν διαρκῶς. καὶ αὐτὸ δείχνει ὅτι ἐπιθυμοῦσαν νὰ δοῦν τὸ παράξενο θέαμα.

Και ἀπὸ ποῦ φαίνεται, ὅτι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν; Ἄκουσε τὸν Χριστὸ πού λέγει: *«Ἀπὸ τώρα θὰ δεῖτε τὸν οὐρανὸ ἀνοιγμένο καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν γιὰ νὰ ὑπηρετοῦν τὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ».* Γιατί τέτοια εἶναι ἡ συνήθεια αὐτῶν πού ἀγαποῦν δὲν περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή, ἀλλά ἀπὸ τὴ χαρὰ τους προλαβαίνουν τὴν προθεσμία. Γι' αὐτὸ κατεβαίνουν, ἐπειδὴ βιάζονται νὰ δοῦν τὸ καινούριο καὶ παράξενο ἐκεῖνο θέαμα, δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο πού ἐμφανίστηκε στὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ ὑπῆρχαν παντοῦ ἄγγελοι, καὶ ὅταν γεννήθηκε, καὶ ὅταν ἀναστήθηκε, καὶ σήμερα πού ἀνέβηκε στοὺς οὐρανούς. Γιατί λέγει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς: *«Νὰ δύο μὲ λευκὰ φορέματα»*, πού φανερώνουν μὲ τὴν ἐμφάνιση τὴ χαρά τους, καὶ εἶπαν στοὺς μαθητές: *«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, γιατί στέκεστε ἔκπληκτοι; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, πού ἀναλήφθηκε ἀπό σᾶς στὸν οὐρανό, θὰ ἔρθει κατά τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως τὸν εἴδατε τώρα νὰ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ».*

5. Ἐδῶ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε ἰδιαίτερα. Γιατί λοιπὸν τὰ λέγουν αὐτὰ οἱ ἄγγελοι; Μήπως δὲν εἶχαν μάτια οἱ μαθητές; μήπως δὲν ἔβλεπαν αὐτὸ πού γινόταν; Δὲν εἶπε ὁ εὐαγγελιστής, ὅτι ἀναλήφθηκε καθὼς τὸν ἔβλεπαν; Γιὰ ποιό λόγο λοιπὸν στάθηκαν κοντὰ τους οἱ ἄγγελοι λέγοντάς τους, ὅτι ἀνέβηκε στὸν οὐρανό; Γι' αὐτοὺς τοὺς δύο λόγους, ὁ πρῶτος, γιατί πάντοτε στενοχωριοῦνταν οἱ μαθητὲς γιὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Χριστοῦ. Ὅτι βέβαια στενοχωριοῦνταν, ἄκουσε τί τοὺς ἔλεγε: *«Κανεὶς ἀπό σᾶς δὲν μ' ἐρωτᾶ ποῦ πηγαίνεις; Ἀλλά ἡ λύπη ἔχει γεμίσει τὴν καρδιά σας, ἐπειδὴ σᾶς εἶπα αὐτὰ».*

Ἐὰν λοιπόν δὲν ὑποφέρουμε, ὅταν ἀποχωριζόμαστε ἀπὸ φίλους καὶ συγγενεῖς μας, πῶς οἱ μαθητὲς ὅταν ἔβλεπαν ν' ἀποχωρίζεται ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Σωτήρας, ὁ διδάσκαλος, ὁ προστάτης, ὁ φιλάνθρωπος, ὁ ἥμερος, ὁ ἀγαθός, πῶς δὲν θὰ στενοχωριοῦνταν; πῶς δὲν θὰ πονοῦσαν; Γι' αὐτὸ στάθηκε ἐκεῖ ὁ ἄγγελος, γιὰ νὰ καταπραΰνει μὲ τὴν ἐπάνοδο τοῦ Κυρίου τὴ λύπη πού τοὺς προξένησε ἡ ἀναχώρησή του. Γιατί λέγει: *«Αὐ τὸς ὁ Ἰησοῦς πού ἀναλήφθηκε ἀπό σᾶς στὸν οὐρανό, θὰ ἔρθει κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο».* Λυπηθήκατε λέγει, γιατί ἀναλήφθηκε; Ἀλλά μὴ λυπᾶστε πιά, γιατί θὰ ἐπιστρέψει καὶ πάλι. Γιὰ νὰ μὴ κάμουν λοιπὸν ἐκεῖνο πού ἔκαμε ὁ Ἐλισσαῖος, ὅταν εἶδε τὸ διδάσκαλό του ν' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ καὶ ἔσκισε τὰ ροῦχα του -γιατί δὲν στάθηκε κανένας κοντά του νὰ τοῦ πεῖ, ὅτι θὰ ἐπιστρέψει ὁ Ἠλίας-, γιὰ νὰ μὴν κάμουν λοιπὸν τὸ ἴδιο καὶ αὐτοί, γι' αὐτὸ στάθηκαν κοντὰ τους οἱ ἄγγελοι παρηγορώντας τὴ λύπη τους.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἕνας λόγος τῆς παρουσίας τῶν ἀγγέλων. Ὑπάρχει ὅμως καὶ δεύτερος ὄχι μικρότερος, γι' αὐτὸ καὶ πρόσθεσε, *«πού ἀναλήφθηκε».* Ποιὸς λοιπὸν εἶναι αὐτός; Ὁ Ἰησοῦς ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό. Ὅμως ἡ ἀπόσταση ἦταν μεγάλη καὶ τὰ ἀνθρώπινα μάτια δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ δοῦν ὡς τοὺς οὐρανοὺς τὸ σῶμα πού ἀναλήφθηκε. Ἀλλά ὅπως ἕνα πουλὶ πού πετᾶ στὰ ὕψη, ὅσο πιὸ ψηλὰ ἀνεβαίνει, τόσο περισσότερο χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια μας, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὅσο ἀνέβαινε πιὸ ψηλά, τόσο περισσότερο χανόταν, ἐπειδὴ ἡ ἀδυναμία τῶν ματιῶν τους δὲν μποροῦσε νὰ τὸ παρακολουθήσει σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς ἀπόστασης. Γι' αὐτὸ στάθηκαν κοντὰ τους οἱ ἄγγελοι, λέγοντας ὅτι ἀνέβηκε στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ μὴ νομίζουν ὅτι ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ ὅπως ὁ Ἠλίας, ἀλλ' ὅτι ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ λέγει, *«πού ἀναλήφθηκε ἀπό σᾶς στὸν οὐρανό».*

Και αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ πρόσθεσε χωρὶς λόγο. Ὁ Ἠλίας λοιπὸν ἀναλήφθηκε πρὸς τὸν οὐρανό, γιατί ἦταν ἄνθρωπος. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό, γιατί ἦταν Θεός. Ὁ Ἠλίας ἀναλήφθηκε μὲ πύρινο ἅρμα, ὁ Ἰησοῦς μὲ νεφέλη. Γιατί, ὅταν ἔπρεπε νὰ καλέσει ὁ Θεὸς τὸν Ἠλία, ἔστειλε ἅρμα καὶ ὅταν κάλεσε τὸν Υἱό του, ἔστειλε βασιλικὸ θρόνο -καὶ ὄχι μόνο βασιλικὸ θρόνο, ἀλλά τὸν ἴδιο τὸν πατρικὸ θρόνο; Ἐπειδή γιὰ τὸν Πατέρα λέγει ὁ Ἠσαΐας: *«Ἰδού, ὁ Κύριος κάθεται ἐπάνω σ' ἐλαφριὰ νεφέλη».* Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Πατέρας κάθεται ἐπάνω σὲ νεφέλη, γι' αὐτὸ

καὶ στὸν Υἱό ἔστειλε τὴ νεφέλη. καὶ ὁ Ἠλίας, ὅταν ἀνέβηκε στὸν οὐρανό, ἄφησε στὸν Ἐλισσαῖο τὴ μηλωτὴ του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ὅταν ἀναλήφθηκε ἄφησε στοὺς μαθητὲς του τὰ χαρίσματα, πού ἔκαναν ὄχι ἕναν προφήτη, ἀλλά χιλιάδες Ἐλισσαίους, καὶ μάλιστα πολὺ μεγαλύτερους καὶ σημαντικότερους ἀπὸ ἐκεῖνον.

Ἂς σταματήσουμε λοιπόν, ἀγαπητοί, καὶ ἂς προσέξουμε πρὸς τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Κυρίου. Γιατί καὶ ὁ Παῦλος λέγει: *«Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θὰ κατεβεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ πρόσταγμα, μὲ φωνὴ ἀρχαγγέλου· καὶ ἐμεῖς οἱ ζωντανοί, πού θ' ἀπομένουμε τότε στὴ ζωή, θ' ἁρπαχθοῦμε μὲ σύννεφα γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο στὸν ἀέρα»,* ἀλλά ὄχι ὅλοι. Ὅτι λοιπὸν δὲν θὰ ἁρπαχθοῦμε ὅλοι, ἀλλά ἄλλοι θὰ παραμείνουν καὶ ἄλλοι θὰ ἁρπαχθοῦμε, ἄκουσε τί λέγει ὁ Χριστός: *«Τότε θὰ βρεθοῦν δύο γυναῖκες ν' ἀλέθουν στὸν ἴδιο μύλο. Ἡ μία παραλαμβάνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀφήνεται. Δύο θὰ βρίσκονται στὸ ἴδιο κρεβάτι. Ὁ ἕνας παραλαμβάνεται καὶ ὁ ἄλλος ἀφήνεται».*

Τί θέλουν νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ αἰνιγματικὰ λόγια; τί θέλει νὰ πεῖ αὐτὸ τὸ ἀπόκρυφο μυστήριο; Μὲ τὸ μύλο μᾶς φανέρωσε ὅλους ἐκείνους πού ζοῦν μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὴ δυστυχία καὶ μὲ τὸ κρεβάτι καὶ τὶς ἀνέσεις ὑπονοεῖ ὅλους ἐκείνους πού ζοῦν μέσα στὰ πλούτη καὶ τὶς τιμές. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξει ὅτι καὶ ἀπό τούς φτωχοὺς σώζονται καὶ ὁδηγοῦνται στὴν ἀπώλεια, εἶπε ὅτι καὶ ἀπ' τὶς δύο πού βρίσκονται στὸ μύλο ἡ μία παραλαμβάνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀφήνεται· καὶ ἀπό τούς δύο πού εἶναι στὸ κρεβάτι ὁ ἕνας παραλαμβάνεται καὶ ὁ ἄλλος ἀφήνεται. Ἔτσι δηλώνει ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀφήνονται ἐδῶ καὶ περιμένουν τὴν τιμωρία, ἐνῶ οἱ δίκαιοι ἁρπάζονται στὰ σύννεφα. Ὅπως δηλαδὴ, ὅταν ὁ βασιλιὰς πηγαίνει σὲ μία πόλη, ὅλοι οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ ὅσοι ἔχουν μεγάλη οἰκειότητα μαζί του, τὸν συναντοῦν ἀφοῦ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, οἱ κατάδικοι ὅμως καὶ οἱ τιμωρημένοι φυλάγονται στὶς φυλακὲς περιμένοντας τὴν ἀπόφαση τοῦ βασιλιᾶ, ἔτσι καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ Κύριος, ὅσοι ἔχουν παρρησία τὸν συναντοῦν στὸν ἀέρα, οἱ κατάδικοι ὅμως καὶ ὅσοι αἰσθάνονται τὸ βάρος τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν στὴ συνείδησή τους περιμένουν στὴ γῆ τὸν κριτή.

Τότε καὶ ἐμεῖς θὰ ἁρπαχθοῦμε στὸν οὐρανό. Δὲν εἶπα, ἐμεῖς, κατατάσσοντας καὶ τὸν ἑαυτό μου ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πού ἁρπάζονταν δὲν εἶμαι τόσο ἀναίσθητος καὶ ἀχάριστος, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω τὶς ἁμαρτίες μου. Γιατί, ἂν δὲν φοβόμουν μήπως καταστρέψω τὴ χαρὰ τῆς σημερινῆς ἑορτῆς, θὰ ἔχυνα πικρὰ δάκρυα, καθὼς θυμήθηκα αὐτὰ τὰ λόγια, γιατί θυμήθηκα τὶς δικές μου ἁμαρτίες. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλω νὰ ταράξω τὴ χαρὰ τῆς σημερινῆς ἑορτῆς, ἐδῶ θὰ σταματήσω τὴν ὁμιλία μου, ἀφοῦ σᾶς ἀφήσω ζωηρὴ τὴ μνήμη ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὥστε οὔτε ὁ πλούσιος νὰ μὴ χαίρεται γιὰ τὸν πλοῦτο του, οὔτε ὁ φτωχὸς νὰ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του δυστυχισμένο γιὰ τὴ φτώχεια του, ἀλλά ὁ καθένας, κατὰ τὴ συνείδησή του, νὰ κάνει εἴτε αὐτὸ εἴτε ἐκεῖνο. Γιατί οὔτε ὁ πλούσιος εἶναι εὐτυχισμένος, οὔτε ὁ φτωχὸς εἶναι δυστυχισμένος, ἀλλά ὅποιος θὰ κριθεῖ ἄξιος γιὰ τὴν ἁρπαγὴ ἐκείνη μέσα στὰ σύννεφα, εἶναι εὐτυχισμένος

καὶ τρισευτυχισμένος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὁ πιὸ φτωχὸς ἀπ’ ὅλους. Ὅπως βέβαια εἶναι ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος ὁ ἁμαρτωλός, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὁ πιὸ πλούσιος ἀπ’ ὅλους. Γι’ αὐτὸ τὰ λέγω, γιὰ νὰ θρηνοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅσοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, καὶ νὰ παίρνουν θάρρος ὅσοι ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας ἤ καλύτερα, νὰ μὴν παίρνουν μόνο θάρρος, ἀλλά καί νὰ προφυλάγονται οὔτε ἐκεῖνοι νὰ θρηνοῦν μόνο, ἀλλά καὶ ν’ ἀλλάξουν τρόπο ζωῆς.

Γιατί εἶναι δυνατὸν καὶ ὁ κακός, ἀφοῦ ἐγκαταλείψει τὴν πονηρία, νὰ ἐπιστρέψει στὴν ἀρετὴ καὶ νὰ μπορέσει νὰ γίνει ἴσος μ’ ἐκείνους πού ἀπὸ τὴν ἀρχή ζοῦν ἐνάρετα. Αὐτὸ ἂς φροντίσουμε καὶ ἐμεῖς. Καὶ ὅσοι αἰσθάνονται ὅτι εἶναι ἐνάρετοι, ἂς παραμένουν στὴν εὐσέβεια, μεγαλώνοντας πάντοτε αὐτὸ τὸ καλὸ ἀπόκτημα καὶ αὐξάνοντας τὸ προηγούμενο θάρρος τους. Ὅσοι ὅμως δὲν ἔχουμε θάρρος καὶ αἰσθανόμαστε τὸ βάρος πολλῶν ἁμαρτιῶν μας, ἂς ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς, ὥστε, ἀφοῦ ἀποκτήσουμε τὸ θάρρος τῶν ἄλλων, νὰ ὑποδεχθοῦμε ὅλοι μαζὶ καὶ μὲ τὴν ἴδια ψυχικὴ διάθεση καὶ μὲ τὴν τιμὴ πού ἁρμόζει τὸ βασιλιὰ τῶν ἀγγέλων, καὶ ν’ ἀπολαύσουμε τὴ μακάρια ἐκείνη χαρὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ὁποῖο μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη, τώρα, καὶ πάντοτε, καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr)